

A SUPERNATURALLY folytatása

„Az első oldaltól kezdve lebilincsel,
az utolsó mondatától elállt a lélegzetem.”

– Cynthia Hand, bestsellerszerző

ENDLESSLY

végtelenül

fine
selection

KIERSTEN WHITE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

„A legfantáziadúsabb
vámpír-vérfarkas-paranormális sorozat.”

– *Newsday*

„Kiersten White tökéletesen kombinálja a humort
az izgalommal. Az izgalmas részek közben is
mosolyogtam Evie vagányságán,
vicces megjegyzésein.”

– *Carrie Ryan, New York Times bestsellerszerző*

„Igazi csemege azoknak, akik szeretik a love storyk
és a paranormális kalandok kombinációját.”

– *Kirkus Reviews*

K I E R S T E N W H I T E

ENDLESSLY

v é g t e l e n ü l

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Elenának és Jonah-nak
Ők az életem, a boldogságom, a két kis csodám

A rózsaszín mindenhez megy

ASÁRKÁNYOKKAL CSUPÁN EGY PROBLÉMA VAN: a leghalványabb gőzöm sincs ezekről a bestiákról.

Ez jelentősen megnehezítette az eredeti feladatomat, ami az volt, hogy eljesszem a mosómedvéket az étterem hátsó ajtajától. Ott ugyanis is a kis maszkos minibanditák helyett egy sápadt, kígyószerű teremtmény fogadott, melynek a gerincén és vállán tüskés tollak meredeztek. Az arca viszont farkasra emlékeztetett: hosszúkás pofája volt, két hatalmas legörbülő tépőfoggal. Ja, és karmai is voltak. Meglehetősen éles karmai.

– Te biztosan nem mosómedve vagy – állapítottam meg.

– Jaj, dehogy, te gyerek, semmi közöm azokhoz a nyamvadt állatokhoz.

A levegőnek szénszaga lett, amikor válaszolt, magas, lágy és kortalan hangon, ami egy pillanatra még annál a ténynél is jobban sokkolt, hogy itt, a szemetesek mögött egy sárkány tekergett. *És tudott beszélni!* Persze hogy tud, Evie, mégis mit képzeltél? Minden magát valamire tartó, szemétben turkáló mesebeli sárkány tud beszélni.

Egyszerre voltam rémült és ideges. De legalább a sárkány nem búzlótt olyan undorítóan, mint egy unikornis.

Viszont az unikornisok növényevők.

Mély levegőt vett, mire a mellkasa belülről is felizzott. Legalább kivételesen nem a lelkét láttam megvillanni: egyértelműen tűz volt. Arra már biztos nem maradt elég időm, hogy visszaosonjak a házba, és becsapjam az ajtót az orra előtt, mielőtt megpörköl, és valószínűleg egy ajtó sem tud ellenállni egy sárkánynak. Még éppen a nyakamba kaphattam volna a lábamat, és elrohanhattam volna az utcán, de fogalmam sem volt arról, hogy ő milyen gyors. Így aztán úgy döntöttem, nyíltan rákérdezek:

– Te most meg akarsz enni engem? – kérdeztem.

– Erre vágysz?

– Hát... nem feltétlenül. Tudod, nemsokára itt a téli bál, és az magától nem szerveződik meg, szóval nekem most nem a legmegfelelőbb. Meg tudnánk állapodni egy másik időpontban?

Egy lépéssel hátrébb léptem. Az emberek régen harcoltak sárkányok ellen, vagy nem? Akkor én is meg tudom csinálni. Semmi másra nem volt most szükségem, csak egy lovagi páncélzatra. És egy kardra. Vagy egy buzogányra. De paprikaspray is megteszi.

Mögöttem kinyílt az ajtó, és a konyhából fény áradt az utcára. A megkönnyebbüléstől felsikoltottam.

– Szóval itt vagy – mondta Nona, és biccentett egyet a sárkány felé.

– Ti ismeritek egymást?

Ezen vajon miért lepődtem meg? Persze hogy a helyi faszellem ismeri a kukáknál lófráló, beszélő sárkányt. Hiszen ismeri az összes többi dilis paranormálist is, akik egy ideje a városunkban tekeregnek. És biztos voltam abban is, hogy erre a találkára sem fog senki magyarázattal szolgálni.

Sürgősen új állásra van szükségem.

– Evelyn, a barátnőidnek kivitem a shake-et. További szép estét nektek! – mondta Nona, majd angyali mosollyal elsétált a sárkány előtt, egészen az utca végéig, ahol az erdő a várost határolta. A sárkány engem nézett sötétvörösén izzó szemével, aztán rám kacintott.

Ide már nem új állás kell, inkább egy új város.

Egy hirtelen széllökés a számba fújta a hajamat. A sárkány néhány kecses szökkenés után a levegőbe emelkedett, és Nona után siklott a levegőben, mint egy kígyó.

– Ez igazán mesés – morogtam, visszafordultam a konyhába, és becsaptam, majd gondosan bezártam az ajtót. – De jó, hogy Nona talált egy új barátot!

Mély levegőt vettem, hogy megtisztítsam az orrlyukaimat a makacs égett szagtól. Kihúztam magam, és bevonultam az étterembe. Végül is épp szembeszálltam egy sárkánnyal, és megpörkölődés nélkül kerültem ki a találkozásból. Máris készen álltam a következő csatára.

– Szóval – mondtam, miközben helyet foglaltam a sarokban, és harciasan néztem az öt másik tinire –, ki mondta, hogy a rózsaszín nem lesz jó erre a bálra?

A színmintákat tartalmazó mappákat ledobtam a kopott, virágos kanapéra.

– De most komolyan, a rózsaszín *tényleg* semleges szín! És különben is, a tengerészkék mitől lenne olyan elegáns? Még soha nem halottam senkit, aki azt mondta volna: „Te, figyelj már, tudod melyik szín nagyon elegáns? A tengerészkék!”

Arianna a halott szemeit forgatta.

– A rózsaszín egy kicsit sem semleges. Olyan színre van szükség, ami háttérként jól megy minden ruhához.

– És a rózsaszínt melyik szín üti?
– A narancssárga?
– Hű, ha valaki narancssárgában jön, az tényleg egy ütést érdemel. Pfúj!

– Nyugodj meg! A tengerészkekkel csomó mindent lehet kezdeni. Leültem mellé a kanapéra.

– Lehetséges. Talán ezüstös árnyalatokkal? Csillagokkal?

– Uncsi.

– Hópelyhek?

– Hű, ez aztán a kreatív ötlet egy *téli* bálra! Nem vagy semmi! Szokás szerint nem foglalkoztam a csipkelődésével.

Inkább örültem annak, hogy itt van. Az utóbbi időben nagyon sokat volt távol.

– Hm... mit szólnál valami lágyabbhoz? Víz és köd mint téma? – gondolkodtam hangosan.

– Ez... egyáltalán nem rossz ötlet!

– Segítesz megcsinálni a vázlatokat?

Előrehajolt, és bekapcsolta az *Easton Heights*-ot.

– A bugyuta táncra egyedül is meg tudod csinálni a dekorációt. Te akartál több normalitást az életedbe. Részemről én már szívesebben szagolnám végleg alulról az ibolyát.

– Talán nem most kéne mondanom, de jelentkeztem a tavaszi színielőadás kosztümjeinek elkészítésére is. És mivel gőzöm sincs a varásról, téged adtalak meg önkéntes segítőknek.

Arianna sóhajtott, majd az álcázott halott kezével megsimogatta tüsi vörös-fekete haját.

– Álmodban foglak megölni.

– Nyugodtan, csak ne fájjon.

Együtt dúdoltuk a főcímzenét, ami épp befejeződött, amikor az ajtó hangos csattanással kinyílt, és a barátom rontott be rajta. Szélesen vigyorogva ledobta az útitáskáját, és kihámozta magát a kabátjából.

– Végre szabad vagyok! Miről maradtam le? – kérdezte Lend, akinek a hidegtől kipirult az arca, vízszemei pedig csillogtak az örömtől a sötét álca alatt.

– Elvesztettem a szavazást a téli bál fő színéről. A reklám után kezdődik az *Easton Heights* évadának utolsó része, Arianna pedig alvás közben akar engem megölni.

– Amennyiben nem fog neki fájni.

– Pontosan ezt mondtam én is!

Lend felkapott engem, fordultunk egyet, aztán lehuppant a kanapéra, úgy, hogy az ölében landoltam. Ha rajtam múlt volna, akkor az ő karácsonyi iskolai szünete már rég elkezdődött volna. A hónap örült fejleményei után – például hogy az apám egy tündér, továbbá, hogy a bosszúvágó Jack egyedül hagyott a tündérösvényen, de én végül megtaláltam az utat vissza Lendhez – szóval most tényleg szükségünk volt a közös pihenésre. Elhatároztam, hogy ez lesz az egyetlen, ami számít az életemben. Nem fogok amiatt aggódni, hogy mennyi időm van még hátra, és nem fogok azon rágódni, mi voltam vagy mi nem voltam. Most itt vagyok, itt és most. És boldog vagyok.

– Még valami, ezen kívül? – kérdezte Lend, a hajammal játszandozva.

– Ja, igen, Nona egy sárkánnyal találkozgat az étterem mögött.

Lend a homlokát ráncolva nézett rám, meleg ujjai még mindig a tarkómon kalandoztak.

– És ezt csak a bál meg a sorozatod után említed?

– Lend, vannak prioritások.

Még a reklám ment, amikor megszólalt az NPEH-kommunikátorom. Arianna pillantása mindent elárult.

– Ha az az izé megszólal egy párbeszéd közben is, akkor ripityára törom.

– Bocsika! Raquelnek már ezerszer megmondtam, hogy a rendes mobilon hívjon. Az nagyon szép rózsaszín, és jó a csengőhangja, ráadásul nem idegesít az állandó pittyegésével. Nem mintha most bármit tudnék tenni az NPEH-ért.

– Hát igen, a tündértranszport nélkül elég nehéz a helyzetük. – Lend próbálta visszafogni hangjában az elégedettséget, de én pontosan tudtam, hogy titokban a markát dörzsöli.

Nem tudtam eldönteni, mit gondoljak az egészlől. Jó volt megint együtt dolgozni Raquellel, néha szívesen besegítettem, amíg a munkamódszereimet saját magam határozhattam meg. De egy tündérrel már sehová sem mennék. A lelkem mélyén azért furdalt a kíváncsiság, hogy vajon a tündérösvényt egyedül is tudnám-e használni. De ez csak tényleg nagyon, *nagyon* legbelül érdekelt, a lelkem többi része roppant hülyének tartotta ezt a kis részt, és a legszívesebben meg is büntette volna. Soha az életben nem tenném be a lábam abba az áthatolhatatlan, üres sötétségbe.

A kommunikátorom újra csipogott, erre Arianna olyan gyilkos pillantást vetett rá, hogy inkább gyorsan felkaptam a kisasztalról, és beszaladtam a szobámba, mielőtt a barátnőm korai nyugdíjba küldi.

– Ide figyelj, Raquel, kértem, hogy a mobilon hívj! – vettem fel a telefont.

– Evelyn! – válaszolt egy erőteljes hang, ami semmiképpen sem Raquelé volt.

– Én... Ki beszél?

– Anne-Laurie LeFevre, NPEH-vezető. Mostantól nem Raquelnek dolgozol, hanem nekem.

– Én... *micsoda*?

– Az NPEH-nál mostantól én vagyok a főnököd. Beszelnünk kell majd a beosztásodról, és egy kicsit módosítani kell a meglévő megállapodásunkon. Ezenkívül lennének még ugye a különböző szabálysértéseid, amiket meg kellene beszelnünk.

– Állj, állj! Haladjunk csak egyesével. Először is én nem vagyok az NPEH-nál. Így aztán ön nem a főnököm. Másodszor pedig én Raquellel dolgozom együtt. Csak vele. Tud ő erről az egésztől? Beszélni akarok vele!

– Raquel pillanatnyilag nem elérhető; új pozícióba került.

– Nahát, én is, visszakerültem a normális életembe. Szóval köszönöm, vagyis nem köszönöm, és ne hívogasson!

Letettem, és a kommunikátoromra bámultam. Megint csipogott, de nem törődtem vele, és Raquel számát tárcsáztam.

Nem vette fel; talán sok a dolga az új helyén, bármi legyen is az. Reméltem, hogy hamarosan elérem őt, és kikérdezhetem, hogy mi folyik az NPEH-nál. Amikor újakezdtam a munkát, megállapodtunk, hogy én csak egy szabadúszó munkatárs vagyok, és bármikor kiszállhatok, ha akarok. Úgy látszik, ez a feljegyzés elkerülte egy-két ember figyelmét. De Raquel majd odafigyel rá.

– Evie! Vége a reklámnak! – kiabált Arianna. A homlokomat ráncolva bedugtam a kommunikátort a jó öreg zoknis fiókba.

Amikor visszamentem a nappaliba, Lend éppen felállt, és a vállára vette az útitáskáját.

– Hát te meg hová mész? – kérdeztem, és közben kitéptem a kezéből a kabátját, és nem is adtam vissza neki. Elvégre most érkezett, biztos nem fogom hagyni, hogy megint elmenjen.

- Akadt néhány fontos elintéznivalóm.
- Mi lehet fontosabb, mint az *Easton Heights*?
- A karácsonyi ajándékaid megvásárlása?

Visszadobtam neki a kabátját, és kitértam előtte az ajtót.

– Ne kapkodd el!

– Jó érzés tudni, hogy hiányozni fogok!

– Jó szórakozást! – Lábujjhegyre álltam, határozottan megcsókol-
tam, kitoltam a folyosóra, és arcomon egy átszellemült mosollyal visz-
szaültem a kanapéra. – Nekem van a legjobb pasim!

– Befognád végre? Most azonnal? – kérdezte Arianna, egy moz-
dulat nélkül, és a tekintetét se vette le közben a tévé képernyőjéről.
Nem sokkal ezután hangosan kopogtak. – És mondd meg Lendnek,
hogy egyszerűen csak jöjjön be!

– Elfelejtettél valamit? – kérdeztem, miközben kinyitottam az aj-
tót. Igencsak meglepődtem, mert egy alacsony, sötét bőrű nő állt
előttem nadrágkosztümben. Nem Lend volt az álcában, hanem egész
konkrétan egy nő állt előttem, mindenféle álca nélkül.

– Ó, üdvözlöm! – nyögtem ki, és csak ekkor vettem észre a mö-
götte álló férfit. Ő viszont az álcája alatt tündér volt.

– Evelyn – mondta a nő, és azonnal felismertem az előbbi telefo-
nos beszélgetőpartneremet. Sípjel, ne itt, ne most, ne a legjobb vām-
pír barátnőm jelenlétében, aki a kanapén ül. Ez volt tényleg a legutol-
só hely, ahol az NPEH-től bárkit is látni akartam. Raquelt kivéve.

Kihúztam magam, és jeges pillantást vetettem Anne X. Y.-ra.

– Elnézést, de mondtam én olyat, hogy nyugodtan idejöhet? Mert
én úgy tudom, hogy nem dolgozom önöknek. Tényleg, várjon egy
cseppet!

Visszamentem a szobámba, és magamhoz vettem a kommuniká-
toromat.

– Tessék! – nyomtam a kezébe. – Nekem erre már nem lesz szükségem. Amikor azt mondtam, hogy én csak Raquellel dolgozom, akkor tényleg úgy is gondoltam, hogy *én csak Raquellel dolgozom*. Ezt nyugodtan mesélje el másoknak is! Ha pedig még egyszer egy tündérrel jön ide, akkor mind a ketten megismerkedhetnek a sokkolómmal.

Bevágtam az orra előtt az ajtót, majd pedig remegve a szám elé kaptam a kezem. Az NPEH. Itt. Ezen a helyen, ami többé-kevésbé a szabad paranormálisok központja egész Amerikában. Az összes reformja ellenére nem akartam, hogy felfigyeljenek a városomra. Vagy az étteremre, ahol csak úgy hemzsegnék a paranormálisok. Honnan tudták egyáltalán, hol vagyok? Raquel biztos nem árulta el nekik. Vagy igen? Nem, *biztos* nem. Azonnal fel kell hívnom Davidet. Azonnal beszélnem kell Raquellel. Ki kell derítenem, hogy mi a sípjel történetik itt. És gondoskodnom kell arról is, hogy Arianna soha ne kapjon elektromos nyomkövetőt.

– Mit akart? – Arianna igyekezett könnyed hangon kérdezni, de a hangjába egy csipetnyi félelem vegyült.

– Nem tudom – suttogtam, és a szívem még mindig hevesen dobogott. A zárt ajtót bámultam. Azt akartam, hogy úgy is maradjon.

Ugatok, annyira vicces

— **M**EGINT DUZZOGSZ? – Vivian és én a megszokott sötét bunkon ültünk, de körülöttünk most még sötétebbnek tűnt minden, mint általában, és a csillagok is egymás után aludtak ki.

– Tessék? Ja, nem. Csak szokás szerint aggodalmaskodom. A paranormálisoknál is folytatódnak a furcsa dolgok, plusz még az NPEH is felidegesít. Tudtad, hogy sárkányok valóban léteznek?

Vivian csak fűjt egyet.

– Egyszer már tényleg ki kellene próbálnod a kómát. Leegyszerűsíti az életedet. Igazából itt te vagy az egyetlen bonyolult dolog.

– Nagyon csábítóan hangzik a kóma, csak akkor a simogatós rész kimaradna az életemből, és az ugye egészen jó.

– Na, szépen vagyunk – sóhajtott fel. – Annyira magányos vagyok itt a látogatásaid között!

Fejemet a vállára hajtottam.

– Tudom – mondtam. – Te, mi van a csillagokkal?

– Halványlila fogalmam sincsen. Szerinted is melegebb van most, mint máskor?

Eltűnt az utolsó csillag is.

És Vivian álma is elsüllyedt a sötétségben.

Másnap reggel kicsúsztam Lend mellől az ágy szélére. Kicsit csalódott voltam, mert a kómában fekvő tesómnak nem tudtam összefoglalót adni az *Easton Heights* utolsó részeiről. Lend a virágos kanapénkon aludt, miután valamikor a hajnali órákban kimerülten öszszecsuklott. Amikor megtudta, mi történt, ragaszkodott ahhoz, hogy itt maradjon, és őrködjön, arra az esetre, ha valaki felbukkanna az NPEH-től. A rózsaszín strasszköves sokkolóm egy kicsit hülyén nézett ki a kezében, alvás közben is azt szorongatta. Kellene már szereznünk neki egy hozzá illőt, talán egy fémes kék színűt.

Abban az elejtől kezdve nem hittem, hogy az NPEH részéről számtanunk kellene egy éjszakai támadásra; persze elég sajátos volt, hogy itt felbukkantak, de az nem jellemző rájuk, hogy éjszaka rárontsanak valakire. Inkább tűntek olyanoknak, akik a bürokrácia örületével szívják ki nagyon lassan a lelket az emberből. Teljesen átszervezték az egész ügymenetet (ami nem meglepő, miután a legtöbb magas rangú tagot elvesztették Reth szabadságharcos bosszúhadjáratában), de még így is jó ideig eltarthat, amíg a reformok hatni kezdenek. Elég régóta ott voltam a cégnél, tudtam, hogyan folyik az ilyesmi a nemzetközi kormánysservezeteknél. Teljesen mindegy, hogy zoknik szállítmányozását próbálják szabályozni, vagy koboldokét és más mitikus lényekét: papírmunka, papírmunka, papírmunka. Nyomtatványok, dokumentumok, aláírások, ügyvédek – higgyétek el nekem, ezek nagyobb félelmet tudnak ébresztetni, mint egy vámpír a vicsorgó fogaival.

Ez azért nem jelentette azt, hogy ne lettem volna kicsit ideges, de Raquel biztos meg tudná mondani nekem, hogy mi történt. És rendbe is hozná a dolgokat.

David továbbította nekem Raquel egyik SMS-ét, miszerint fél óra múlva találkozna velem a kávézónkban. Pontosabban David nem tudott, így arra jutottam, hogy Raquel a Jitterbug Kávézóra gondolhatott, ahol az októberi troll-kalandom után is találkoztunk. Arról fogalmam sem volt, hogy David hogyan érte el Raquelt. Ezek ketten mióta akkora haverok, hogy SMS-ezgetnek?

Mindenesetre a kávézóba legalább háromnegyed óra az út, és csak akkor ennyi, ha a következő buszt elérem. Persze felébredhettem volna Lendet, aki biztos el is vitt volna, de ő nagyon keveset aludt, továbbá az aggasztó fejlemények után már nem voltam kíváncsi a kommentárjaira Raquelről. Ők ketten egyszerűen nem voltak egy hullámhosszon.

Ellenálltam annak a vágyamnak, hogy ülve maradjak, és Lendet bámuljam alvás közben. Neki, ha valamit álmodott, nem a szemhéja mozgott, mint az embereknek, hanem az álcája változtatta magát, mintha kimerevített filmkockák követnék egymást. Ez nagyon izgalmas és meglehetősen szórakoztató is volt – néha azért kicsit borzongató is, mert jó párszor én is megjelentem.

Ahogy berontottam az étterembe, majdnem nekimentem Grnlllll-nek.

– Hát te mit keresel itt még mindig? – kérdeztem, mielőtt megláttam Nonát a piros asztalok közt suhanva. Az asztaloknál számos paranormális ült, köztük a két főkatündér, Kari és Donna.

– Nektek már rég el kellett volna hagynotok a várost!

Miután Davidnek este meséltem az NPEH látogatásáról, amikor nem Raquel jött el hozzám, azonnal elhatározta, hogy az összes paranormálist eltünteti innen. Én támogattam őt ebben a döntésben, bár a vártnál sokkal nehezebbnek bizonyult Ariannát arra rávenni,

hogy pakolja össze a dolgait, és rejtőzzön biztonságos helyre. Végre aztán beleegyezett abba, hogy elmegy David közeli, de félreeső házába, mert a közelben akart maradni, ha segítségre lenne szükségünk. De ezeknek a paranormálisoknak semmi okuk nem volt a maradásra.

– Nona, mindnyájatoknak el kell tűnnötök! Az NPEH tudja, hogy én itt vagyok, ami azt jelenti, hogy azt is tudják, hogy ti itt vagytok!

Nona rám mosolygott, és olyan mozdulatot tett a kezével, mint ha az egy ág lenne, amit a szél ráz.

– Az NPEH számunkra semmilyen fenyegetést nem jelent.

Kétségbeesve túrtam bele ujjaimmal a lófarkamba. Rettenetesen kellett sietnem, ha Raquelhez időben el akartam jutni. De ugyanilyen sürgősen meg kellett győződnöm a paranormálisokat is arról, hogy hagyják el a várost. Fogalmam sem volt, hogy az NPEH mit kezdene egy faszellemmel, egy gnómmal, két fókátündérrel és, hát igen, azzal a három nem tudom, mivel, azzal a három tragikusan szép, de mégis ijesztő, hosszú fekete hajú nővel, akik a sarokban ültek. Vagy inkább lebegtek?

– Nem, ez most komoly, tényleg bajotok eshet. El kell mennetek innen, amíg rájövünk, mi folyik az NPEH-nál. Gyaníthatóan nem véresen komoly a helyzet. Remélhetőleg. De amíg nem tudunk közelebbit, addig jobban örülnék, ha biztonságban lennétek.

– Drága kicsim! – mondta Nona, és mosolyogva, gyengéden megfogta az arcomat. Előrehajolt, és mohazöld ajkaival egy csókot nyomott a homlokomra. – Hamarosan!

Ezzel elengedett, én pedig homlokráncolva adtam hozzá a kedveskedését gyanús akcióinak egyre hosszabbá váló listájához. Elővettem a mobilomat, és az órára néztem.

– A fenébe! Lekéstem a buszt!

Kari rám nézett azokkal a hihetetlenül nagy, kerek, barna szemeivel.

– Elvigyünk valahová? El tudunk vinni! Bárhová, ahová csak akarsz! Gyorsan!

– Van kocsitok?

Donna és Kari a fókás csaholásukkal röhögtek ki. Zavartan néztem Nonára, aki angyali nyugalommal törölgette a bárszékek előtti hosszú pultot.

– Majd beszélünk, ha visszajöttem.

Követtem a fókautódereket egy régi Volkswagen bogárhoz, ami az utcán parkolt. Egy kabrió bogár volt, csillogó sötétkék színben, fehér bőrülésekkel.

– Ez nem lehet igaz! – dadogtam. Hogy lehet ilyen szuper autója két ilyen lénynak, akik az utolsó pár évszázaduk legnagyobb részét fókautóként élték le? Milyen szánalmasnak tűnhettem hozzájuk képest, hisz nekem semmilyen autóm sem volt!

A hátsó ülésre csúsztam, Kari pedig a kormány mögött foglalt helyet.

– Hol szereztétek meg a jogsit? – kíváncsiskodtam. Tavasszal akartam elkezdni a vezetést, de lehet, hogy ők tudnak egy könnyebb tanfolyamot?

– Mi az a jogsit? – kérdezett vissza Kari, és az autóval kilőtt az utca közepére.

Ó, szent sípjel!

A szememet szorosan összezárva görcsösen belekapaszkodtam a biztonsági övembe, így néztem szembe az elkerülhetetlennel. Ekkor a kis táskámból meghallottam az aktuális kedvenc dalom tompa refrénjét. Nem volt mit tenni, elengedtem a biztonsági övet, és előkotortam a mobilomat. Kari fékezés nélkül hajtott be egy kanyarba, így a centrifugális erő az ablakhoz sodort.

– Lassabban! – sikoltottam, a mobilt a fülemhez szorítva. – Mi van? Vagyis... halló!

– Hol vagy? – hallottam Lend hangját, érződött rajta az ijedtség. Jaj, egy cédulát igazán hagyhattam volna neki.

– Úton vagyok a Jitterbug Kávézóba, ott találkozom Raquellel. Kari vigyázz, *fa!*

Összevissza kanyarogtunk, az autó teljesen a jobb oldalára dőlt, de aztán visszazökkent négy kerékre. – Nem a fák kerülnek ki az autótól! Az autók *kerülnek ki a fákat!*

Donna csaholó nevetése betöltötte a szűkös utasteret. A gyönyörűségtől tapsikolt is.

– Mi folyik ott? Biztonságban vagy? – próbálta Lend túlkiabálni a nálunk uralkodó hangzavart.

– Nem, nem vagyok! Piros a lámpa! *Mondom, piros a lámpa!*

Mégis becsúsztunk a kereszteződésbe, a lökhárítónk annyira közel volt egy terepjáróhoz, hogy meg tudtam volna számolni a sofőr fogait. – Menj ki jobbra! Én kiszállok!

– De még nem értünk oda! – tiltakozott Kari, közben hátrafordult, és kérdőn nézett rám kerek vízszemeivel.

– Az utat nézd! Az utat! Állj, állj, *állj, állj, állj, állj, ÁLLJ!*

Kari kacsintott, előrefordult, és nyomott egy padlóféket. Repülve előrevágódtam, de az öv megállított, és mélyen bevágott a kulcscsontomba. Már most tudtam, hogy teljesen be fog lilulni. A bogár csikorgott, az orromat maró gumiszag töltötte be. Az út kellős közepén álltunk meg.

– Később visszahívlak! – mondtam remegő hangon a telefonba, és letettem.

Donna kiugrott az autóból, előrehajtotta az ülését, és sugárzó mosolyt küldött felém, miközben én kibucskáztam az autóból, négykézláb

elmásztam a járdáig, végül hálásan megérintettem a homlokommal a jéghideg betont.

Oké, talán mégis létezik durvább közlekedési mód, mint a tündérek kezét fogva utazni.

Donna megpaskolta a hátamat, amiben szintén nem volt sok köszönet.

– Hú, de vicces volt! – örömködött. – Legközelebb hová megyünk?

– Veletek én az életben sehová, soha többé!

Megfordultam, és a járdaszegélyre ültem. Kari ott hagyta az autót az utca közepén, majd csatlakozott hozzánk. Csodálkozva húzta fel a szemöldökét.

– Minden rendben, Evie?

– Nem! Majdnem megöltél!

Kari hevesen rázta a fejét.

– Nem! Mi azért vagyunk, hogy megvédjünk téged. Neked mindig biztonságban kell lenned. Mi ezért vagyunk felelősek! – mosolygott büszkén.

– Nem vagytok felelő...! – haraptam el a szó végét, és egy nyugodt mosolyt erőltettem az arcomra. A főkatündérek képtelenek a képmutásra vagy a hazugságra. Nona minden kérdésem alól kibújt, de ők itt ketten mintha nem tudták volna, hogy nekik is ezt kellene tenniük. – Jó, persze, hát persze! Ki is mondta nektek azt, hogy vigyáznotok kell rám?

– Nona!

Donna egyetértően bólintott.

– És a fényes fickó.

– Fényes fickó? – ismételtem meg. – Lendről beszéltek?

– Nem, a fényes fickó haja és szeme olyan fénylő, mint a nap.

Nagyon figyeltem, hogy a mosolyom az arcomon maradjon.

– Reth? A tündér?

– A tündér, igen! Bár nem így hívják. Soha nem fogja megmondani, hogy hívják. Nagyon szépen csillog. És milyen jóképű! Szeretem, amikor hozzám beszél.

Donna felemelte a kezét, és álmodozó mosollyal beletúrt dús, mogyoróbarna hajába.

– Tudtam! Tudtam, hogy Nona együtt dolgozik Rethszel! – mondtam. Remegtem a dühtől, miközben felálltam. David hiába bizonygatta, hogy bízhatunk ebben a hazug faszellemben, én hónapok óta sejtettem, hogy valami rosszban sántikál. És most Reth megbízásából arra vette rá a főkatündéreket, hogy utánam kémkedjenek?

– Most dühös vagy? – kérdezte Kari, aggódó, könnyes szemmel.
– Rosszul csináltunk valamit?

Mély lélegzetet vettem, a csípős hideg levegő megtöltötte a tüdőmet, és égette a torkomat. Ez nem az ő hibájuk volt. A főkatündérek pontosan olyan ártatlanok és jóindulatúak, mint a hullámok között hancúrozó fókák, halhatatlanságuk egy örök játék. Csak azt tették, amit mondtak nekik – és amit helyesnek tartottak.

– Nem, nem csináltatok semmit rosszul!

– Oké! Akkor indulhatunk is tovább!

– NEM! Vagyis... szerintem a maradék utat inkább gyalog tenném meg a kávézóig, már majdnem úgyis ott vagyunk. De ti nyugodtan menjetek tovább! Lend utána értem jön, és vele mindig biztonságban vagyok.

Donna kétkedve ráncolta a homlokát.

– Biztos? Maradhatunk! Befonhatom a hajadat!

– Az autóban van körömlakk is! – sívította Kari, és már most ugrándozott örömében.

– Nem, inkább szóljatok Nonának, hogy jól vagyok. Biztos aggódik már.

– Nem lenne jobb, ha valahonnan figyelnék téged, úgy, hogy te nem látsz minket? Úgy, ahogy szoktuk, amikor a suliban vagy?

Továbbra is mosolyogtam, de az erek a nyakamon... úgy éreztem, hogy bármelyik pillanatban felrobbanhatok, a vér olyan hevesen lüktetett bennük a dühtől. Nem azért szabadultam meg az NPEH fojtogató szorításából, hogy egy faszellem és a bolond tündér exbarátom megfigyeljen.

– Nem kell. Beszéltem ma Nonával, és azt mondta, hogy teljesen oké, ha ma egyedül hagytok.

Kari szemei a teljesen kerekből mandulaformájúra szűkültek.

– Tényleg ezt mondta?

– Hát persze!

Még egy pillanatig a szemembe nézett, aztán megvonta a vállát, és a mosoly is visszaköltözött az ajkára.

– Akkor jó, szia!

Donna vidáman intett, aztán visszaszálltak az autóba, és csikorgó kerekkel eltűntek. Követtem őket a tekintetemmel, amíg befordultak a sarkon, de aztán hipergyorsan rohantam a kávézóba. Amikor megérkeztem, neki kellett dőlnöm a sötét téglahomlokzatnak, ziháló leheletemből kis párafelhők rajzolódtak ki.

Vajon mióta követtek árnyékként? És milyen más paranormálisok keveredtek még ebbe bele? Nona és Grnlllll biztosan, de rájuk a kezdetektől fogva gyanakodtam. Nem beszélve arról a mai három furcsa nőről – őket is láttam már Nonával sugdolózni. És a sárkány? A sárkány is miattam volt ott? Rémulten néztem fel az égre, de nem láttam fehér szörnyetegeket, akik a vékony felhőtakarón át kígyóztak volna.

És... Arianna? Az alsó ajkamba haraptam. Végül is együtt élünk. Ki tudna jobban szemmel tartani, mint a lakótársnőm? A fejemet nekidöntöttem a durva, egyenetlen téglafalnak. Bárcsak élne még

Lish! Benne soha, de soha nem kellett kételkednem, vagy az indítékait kétségbe vonnom. Tudtam, hogy a barátnőm, bármi történjék is. Ketten a világ ellen, így volt ez mindig is. Amióta nem tudok vele beszélni, néha előfordul, hogy egyszerűen nem találom a helyem a világban.

Arianna nem úgy volt a barátnőm, mint Lish. Néha mogorva volt, goromba, néha úgy tűnt, jobban utál, mint amennyire szeret. De azért Arianna nem úgy volt paranormális, mint Nona és a haverjai. Ők ilyennek születtek, Ariannára viszont az akarata ellenére erőltették rá a másságot.

Egyébként, aki utánam akarna kémkedni, és nálam akarna bevágódni, az biztosan nem hagyná állandóan a csuromvizes törülközőit a szőnyegen.

Nem, Ariannában megbíztam. Arianna, Lend, David és Raquel. Mély sóhajjal húztam elő a mobilomat, hogy megnézzem az időt. Még korábban is érkeztem pár perccel. Lend háromszor hívott közben, és Carlee, az egyetlen normális barátnőm is írt egy SMS-t. Mit nem adtam volna érte, ha ma vele mehettem volna a kozmetikushoz, és arról trécselhettünk volna, hol menőbbek a pasik, a kosárcsapatban vagy a focicsapatban. Bár én személyesen minden szempontból az alakváltó művészstípusra bukok, be kell ismernem, hogy a focistalábak sem hagynak hidegen.

De ma ez nem így lesz. Az ujjaim amúgy is túlzottan átfagytak ahhoz, hogy visszaírák neki, úgyhogy inkább a hívás gombot nyomtam meg. Lend az első csengés után felvette.

– Gyere majd értem, ha beszéltem Raquellel! – mondtam neki. – Kiköltözöm az étterem feletti lakásból.

– Oké és oké. Én is arra akartalak rávenni, hogy ma este gyere apukámhoz. Aztán valamikor, gondolom, csak elmondod, hogy mi folyik itt, ugye?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Amit tudok, azt igen – válaszoltam, a hangom pont olyan komor volt, mint a hangulatom. Szokás szerint ugyanis messze nem tudtam annyit, amennyit szerettem volna. De legalább Raquel választ adhat majd pár kérdésre.